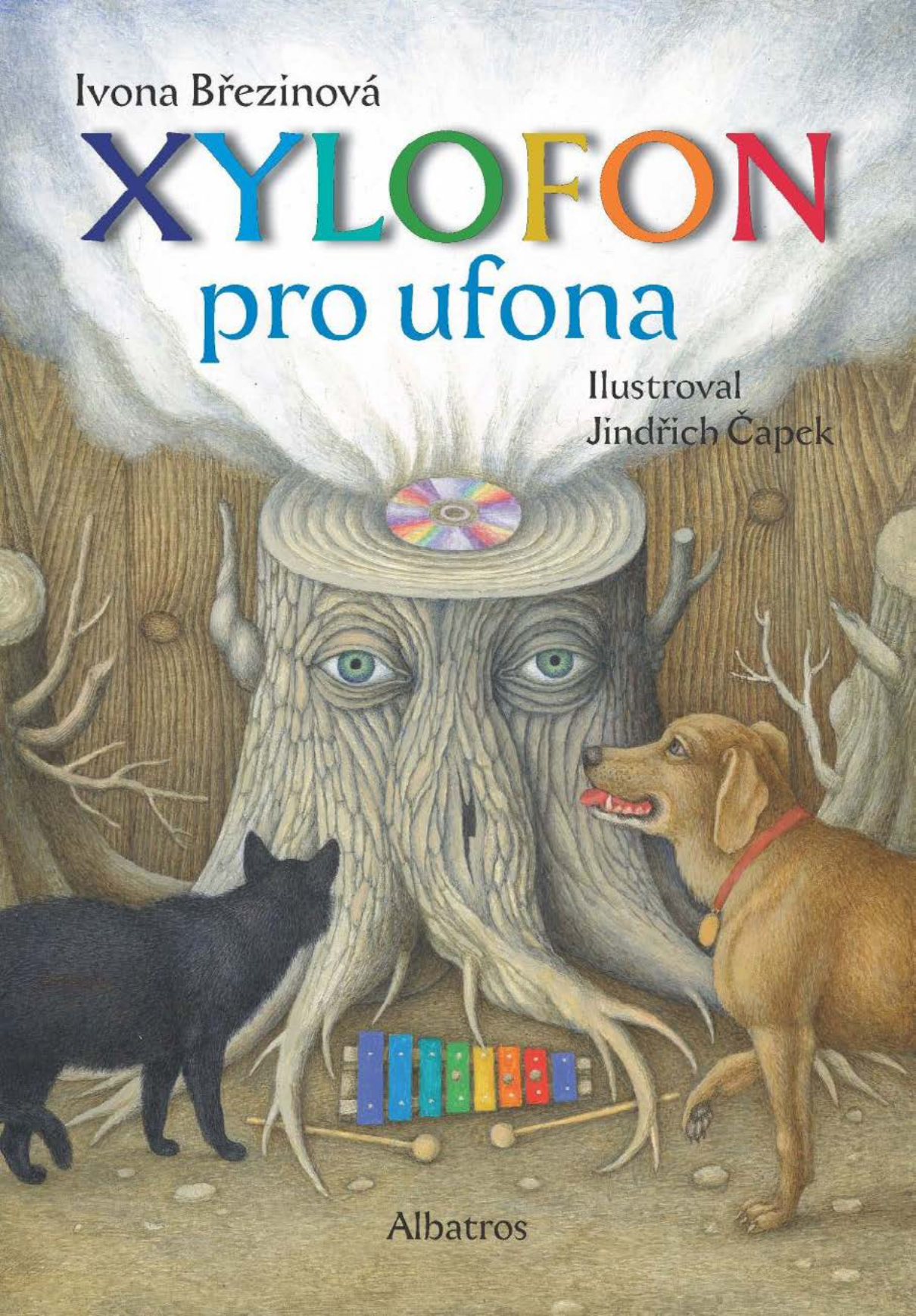
Ivona Březinová

XYLOFON pro ufona

Ilustroval
Jindřich Čapek

Albatros

XYLOFON pro ufona

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Albatros

Ivona Březinová
XYLOFON pro ufona – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ivona Březinová

XYLOFON
pro ufona

Ivona Březinová

XYLOFON pro ufona

Ilustroval Jindra Čapek

Albatros

© Ivona Březinová, 2026
Illustrations © Jindra Čapek, 2026

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-08638-5
ISBN e-knihy 978-80-00-08658-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-00-08662-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08663-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Táhlé bílé ticho

Byl to zvláštní večer. Podle hodin mělo být dávno šero, ale tma dnes zřejmě neměla dost sil. Choulila se jako bázlivý pes v rozích pokoje a vyčkávala na příležitost.

Hedvika s Adamem byli sami doma. Táta před hodinou a půl odvezl maminku s bolavým zubem na pohotovost, a ještě se nevrátili.

„Kdy už naši přijdou?“ vzdychl Adam znuděně, když ho hra na mobilu přestala bavit.

„Máš hlad?“ zvedla Hedvika oči od knížky. „Namažu ti chleba.“

„Nechci.“

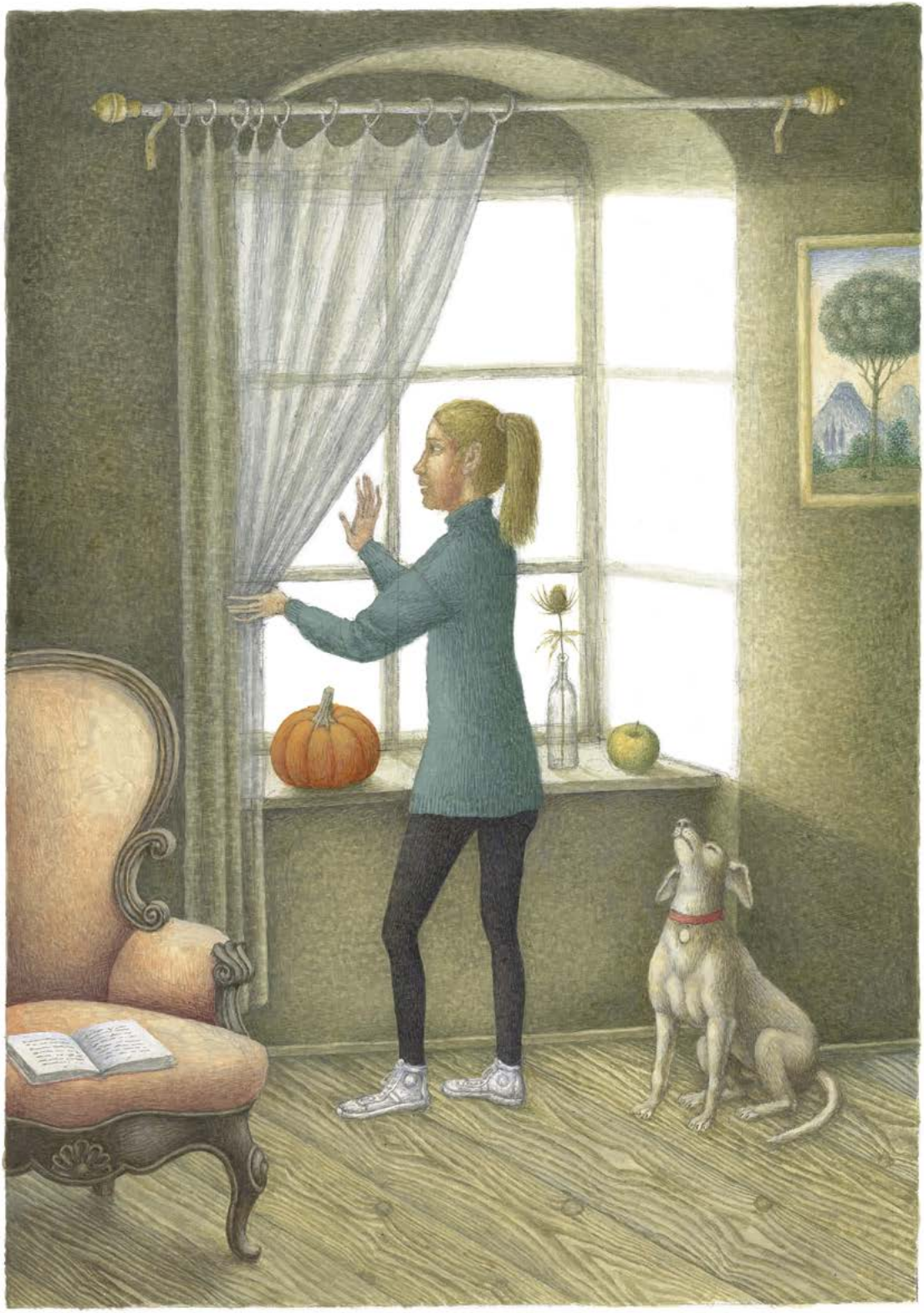
Hedvika pokrčila rameny. Byla o hlavu vyšší a o dva roky starší než desetiletý bráška a cítila potřebu se o něj postarat. Ale pokud nemá zájem… Znovu se sklonila ke čtení, když ji náhle cosi zarazilo. Takové táhlé bílé ticho. Byl to pouze pocit. Ovšem natolik zneklidňující, že položila knihu a vstala.

„Dagu? Copak je, Dagu?“ všimla si podivné strnulosti psa.

Dag seděl, všechny svaly napjaté, hlavu vyvrácenou, jako kdyby chtěl výt. Ale nevydal jediný zvuk. Jen čenich se mu rozčileně chvěl vstříc bílu za oknem.

Hedviku napadlo, že konečně nasněžilo. Jenže když odhrnula záclonu a vykoukla ven, nebylo po sněhu ani stopy. A přece v dálce něco stříbřitě jiskřilo.

„Slyšíš, jak zpívají stíny?“ zašeptala Hedvika.

„Jak můžou stíny zpívat?“ ošil se bráška Adam.

„Nevím.“

Hlavou jí zavířila spousta zvuků. Ani všechny neuměla pojmenovat. A pak najednou… nic.

„Co to bylo?“ ohlédla se na bratra.

„Vypadl proud,“ usoudil nevzrušeně.

„Proč myslíš?“

„Protože nevrní lednička, ty chytrá. A neslyším čerpadlo topení.“

„No jo. Máš pravdu,“ přikývla Hedvika.

Téměř v téže chvíli, kdy přestala jít elektřina, se zešeřilo. Tma se drze rozlezla po domě do všech koutů, tichá a tajuplná. Pes se však zklidnil a jako mávnutím ocasu začal podřimovat.

„Ach jo. Kdy už přijdou?“

„Brzy,“ řekla Hedvika. Neslyšně přešla tmavým pokojem k pianu a s tichým vrznutím odklopila víko. „Budu chvíli hrát, neva?“

Zaslechla, jak si bráška odevzdaně povzdechl. Hedvičino hraní na klavír zrovna nemusel. Ale pořád to bylo lepší, než když měl hrát sám.

„Jsme doma!“ halasil tatínek ve dveřích. „Zatím zcela kompletní i s maminčiným zubem moudrosti vpravo dole. Dostala nějaké léky, doufejme, že zaberou.“

„Proč tu sedíte potmě?“ vysoukala ze sebe maminka s obtížemi, jak se jí kvůli napuchlé tváři špatně mluvilo.

„Oni snad usnuli!“ pochechtával se tatínek. „Člověk by čekal, že budou řádit, když nejsme doma, a tady je ticho jako v zámku Šípkové Růženky.“

Cvaknutí vypínače zalilo pokoj měkkým žlutým světlem. Adam zamžoural a protáhl se. I Hedvika si protírala oči. Nedokázala si vzpomenout, jak se dostala od piana na gauč. Jenom Dag pádil příchozí přivítat.

„Nešel proud, tati.“

„Vážně?“

„To ne,“ zoufala si maminka. „Jak dlouho? Celou cestu od zubaře se těším, jak si bolavou dáseň zchladím zmrzlinou.“

„Klídek, zmrzlina se nese!“ hlaholil tatínek s ledovým kelímkem v jedné a se lžičkou v druhé ruce. „Lednice i mrazák jsou perfektně vychlazené. Výpadek musel trvat jen chvilku.“

„Chvilku?“ nezdálo se Adamovi.

I Hedvika se rozhlédla místností a pátravě se zaposlouchala. Dag se nevzrušeně protáhl ven. Zdálo se, že táhlé bílé ticho je pryč. Proč si myslím, že bylo bílé? zeptala se dívka v duchu sama sebe.

„Jsem rád, že jsme doma,“ uvelebil se tatínek před televizí. „V polích podél silnice se válela taková mlha, že hustší jsem snad neviděl. Ještě že nás nechala projet, jinak bychom se šinuli krokem, viď, maminko. To byla smetana!“

„Hm. Vanilková,“ zahuhlala maminka nad kelímkem zmrzliny a pokynula dětem, ať si přinesou lžičky. „Dejte si taky. Dneska večeři nevařím.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Xylofon pro ufona*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.